

værk. Før har man kunnet forhandle op til April Maaned, nu ser det ud til, at alt skal være endt til 1. Februar. Derfor maa naturligvis alle de mange, som har med den Sag at gøre, ønske at faa at vide, hvordan Rigsdagens Stilling vil være til en lovmæssig Gennemførelse af denne Ordning, der i det praktiske Liv er gennemført af Organisationerne, men som der i dette Øjeblik er Udsigt til, at man fra den ene Side vil omstøde, medens man fra den anden Side maa tage en Kamp for at undgaa dette.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem, der nu talte, mente, at vi her i Danmark vilde komme i en underlig Stilling, hvis vi ikke nu vedtog det foreliggende Lovforslag, idet, sagde det ærede Medlem, næsten alle andre Lande nu har vedtaget Loven om 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem lægger i Udtrykket „næsten alle andre Lande“, men Forholdet er dog dette, at Belgien og Britisk Columbia har ved Lov indført 8 Timers Arbejdsdagen, at Grækenland, Rumænien, Czekoslovakiet og Indien har ratificeret Washington-Konventionen om 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen, medens endelig England ønsker en Revision af denne Konvention, Svejtis har vedtaget ikke at ratificere Konventionen, og Sverige har indtil nu nægtet at fremme Ratifikationen for sit Vedkommende. Saaledes ligger dette Forhold. Men selvfølgelig maa ethvert Land paa dette Omraade, som paa saa mange andre, handle saaledes, som dets økonomiske og erhvervsmæssige Interesser tilsiger det at handle.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch beklagede, at Erkendelsen af Verdens virkelige Forhold, saaledes som den kom frem i et stort Øjeblik i Washington i 1919, nu underkendes. Men tør det ærede Medlem virkelig hævde, at de Betragtninger, der paa det Tidspunkt fremførtes, skal være bindende ogsaa under økonomiske og produktionsmæssige Forhold, der paa væsentlige Punkter er forskellige fra dem, man den Gang ventede at gaa ind i? Jeg mener med fuld Ret at kunne hævde, at der ikke i Henhold til Washington-Vedtagelsen i 1919 foreligger nogen Pligt for den danske Regering og Rigsdag til at vedtage en Lov om 8 Timers Arbejdsdagens Gennemførelse.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Jønson, at der til hele dette Spørgsmaal netop for Tiden knytter sig meget store og omfattende Interesser, fordi den Ordning, vi paa dette Omraade hidtil har haft, i Øjeblikket er i

Fare, om den forhandles der for Tiden mellem de interesserede Parter, og den ærede Ordfører (Trier) udtalte, at naar han havde anbefalet Vedtagelsen under Hensyn til det ønskelige i at undgaa Uro, saa havde han ikke dermed tænkt paa Barrikadekampe — nej, det tænker en dansk Socialdemokrat i Almindelighed ikke paa, naar han taler om Uro —, men han havde tænkt paa den Uro, som kunde blive Følgen af de Forhandlinger, der for Øjeblikket føres. Jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at det var naturligvis Vejen til paa Overfladen at tilvejebringe Ro. Dette, at man, naar Forhandlinger om vigtige Interesser for Arbejdere og Arbejdsgivere staar paa, lader Lovgivningsmagten gribe ind og ordne det hele gennem Lovparagraffer, er naturligvis en Vej, ad hvilken der vilde kunne tilvejebringes Ro, men ganske sikkert ikke den Ro, som var Udtryk for Tilfredshed under nogen Form, i alt Fald ingenlunde for Tilfredshed, ja, ikke en Gang relativ Tilfredshed fra begge Sider. Og jeg skulde dog mene, at ogsaa den ærede Ordfører vil tiltræde den Betragtning, at paa det Interesseomraade, som her beskæftiger os, bør der være Frihed for begge Parter til at søge frem til en Ordning, som i nogen Maade kan være tilfredsstillende til begge Sider. Det er det, der sker ved den Forhandling, der nu finder Sted, og jeg vilde betragte det som meget uheldigt og fuldkommen uberegtiget, om man fra Lovgivningsmagtens Side paa nærværende Tidspunkt greb ind paa dette Omraade.

Den ærede Ordfører sagde, at for Øjeblikket gaar der 82 000 Mennesker ledige, og det var et Bevis for Nødvendigheden af 8 Timers Dagens Gennemførelse. Dertil sluttede sig ogsaa det ærede Medlem Hr. Jønson, idet han udtalte, at der ikke paa nogen Maade er Arbejde at skaffe til hele den Arbejdsstyrke, der er til Disposition, og derfor gjaldt det om at nedsætte Arbejdstiden for at skaffe flere Beskæftigelse. Det er en Gentagelse af en socialdemokratisk Misforstaaelse, som man i Agitationen har ført frem baade i Tide og Utide, og som kort kan udtrykkes saaledes, at jo kortere Arbejdstid man tilvejebringer, des flere Arbejdere kan man skaffe Beskæftigelse til. Med andre Ord, man tror, at den Arbejdsstyrke, som i givet Tilfælde er til Disposition, aldeles ikke paavirkes af de Vilkaar, der bydes for Arbejdstid og med Hensyn til den Lønning, som saa nøje knytter sig dertil. Man tror virkelig, at hvis den daglige Arbejdstid ind-